

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק כ"ז

קונטרס 717

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

כא.

הרה"ק מקאצק והרה"ק מלעכוויטש זי"ע

**אפילו רבי'ס והיו צריכים רחמים שלא יפלו למינות –
זהו חבלי משיח שיצמח אצל כל צד מינות**

בספר אמת ואמונה דף ו' ע"ב שנדפס בשנת תרס"ח בפעירטקוב בהסכמת הגאון ר' חיים מבריסק זי"ע, כתוב שם בזה הלשון, ואם רצונך לדעת מנא אמינא לה שבעיקבתא דמשיחא שדא תיכלא בכולא בענין האמונה ר"ל, הנה מלבד מה שהגידו רבותינו ז"ל חדשים גם ישנים בספריהם הקדושים, שעיקר הברור בכלל יהא באמונה, יש לי בקבלה מה ששמעתי באזני מראש כל בני הגולה אדמו"ר מסאכטשוב שליט"א (זצ"ל) בשם חותנו מקאצק זצוקללה"ה זי"ע שבעיקבתא דמשיחא וועלין דארפין אפילו ווייסע זשיפעצים רחמים נישט אוועק צופאלן אין מינות, [= בעיקבתא דמשיחא יהיו צריכין רחמים אפילו אלו שהולכין עם מלבושים לבנים, שלא יפלו במינות]. גם שמעתי מהרב הצדיק זכו' ר' משה מקאברין זצוק"ל שאמר בשם הרה"ק מלעכוויטש ז"ל, כי זה ענין חבלי משיח, סי וועט זיך ווידמען אין יעדערין א צד מינות, רחמנא ליצלן.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארך ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

כב.

הרה"ק ר' בונם מפרשיסחא זי"ע

אפילו הצדיקים יהיו נבוכים באמונת המשיח מרוב
ההסתר

ס"א) כתב לי מחותני הגאון החסיד אבד"ק סעאראצק שי' סיפר לו
הרה"ק ר' שמעיה שלמה ז"ל בשם אביו הקדוש ר' יעקב ארי'
מרדוזימן (תלמיד הרה"ק מהר"י מווארקוי) ששמע מהרבי ר' בונם שקודם
ביאת המשיח יהיה הסתר גדול כל כך עד שלא יבינו גם הצדיקים
שהולכים בבגדי לבן, היכן ואימתי, ויהיה נבוכים גם כן באמונת המשיח.
(שמחת ישראל, מאמרי שמחה)

כג.

דברים הנ"ל בשינוי קצת

ס"א) כתב בספר גאולת הארץ (דף ו') שמעתי מהרב הצדיק מראדוזימן
זי"ע ששמע מפי רבו הרה"ק מו"ה ר' שמחה בונם מפרשיסחא
זצ"ל, שקודם ביאת המשיח אף הצדיקים המפורסמים יהיה נבוכים
חס ושלום באמונת ביאת המשיח, מרוב ההסתר שיהיה אז בעיני
הטבע, ואין זה מהנמנע אחרי שני אלפים שנה לערך מחורבן הבית וכו'
ע"ש. ועיין לעיל אות ס"א.

(שמחת ישראל, מאמרי שמחה)

אתקריאת חר"ק חל"ם שור"ק דההוא צנור,
פגוונא דא ו'.

והכי אתקריאת לגבי י', והכי לגבי ה', ורזא
דמלה אני ראשון ואני אחרון וכו',
ולזמנין איהי עטרה על רישא דאת ו', פגוונא
דא ורזא דמלה נוטה שמים פיריעה, ודא
רזא דרישא דאת א, ולזמנין נחית תחותי
פגוונא דא א קמ"ץ, פד סלקא על רישא
אתקריאת תגא זרק"א, בההוא זמנא אתמר
בה (משלי יב ד) אשת חיל עטרת בעלה,
ואתקריאת חל"ם, וכד נחתת תחותיה
אתקריאת חיר"ק, ואיהי (דף לט ע"ב) לח"ם,
דהכי איהו חל"ם בהפוף אתוון לח"ם, ודא
איהו לחם אבירים אכל איש (תהלים עח
כה), דאתמר ביה (שמות טו ג) יהו"ה איש מלחמה,
מסטרא דחכמה אתקריאת חל"ם, ומסטרא
דעמודא דאמצעייתא אתקרי שור"ק, פמה
דאת אמר (ירמיהו ג כא) ואנכי נטעתיך שור"ק
פלה זרע אמת, ההוא דאתמר ביה (מיכה ז כ) תתן
אמת ליעקב, מסטרא דיליה אתקריאת חר"ק,
ובהפוף אתוון חק"ר, ובגינה אתמר (איוב יא
ט) החקר אלוה תמצא, ואיהי קרח הנורא,
דאיהו שמא תליתאה דצלותא, דאתמר ביה
הא"ל הגדול הגבור והנורא, הנורא איהו
עמודא דאמצעייתא.

ושור"ק איהו טמיר וגניז, מסטרא דצדיק
דאיהו ברית, אור גנוז. דאיהו ר"ז
פחושבן אור, פמה דאוקמוהו מארי מתניתין,
אור זרוע לצדיק, ודא הוא אור הגנוז
לצדיקיא, דחמש אור דלעילא מגיה פלהון
אינון באתגלייא.

זמאי ניהו, תלת אור סגול, ותרין אור שב"א, פד סלקא על גדפיהו
דתרין נקודין דאינון שב"א, אתעבידת שור"ק, ורזא דמלה (שיר ב

נקראת חר"ק חל"ם שור"ק של
אותו הצנור, כמו זה ו'.

וכך היא נקראת אל י', וכך אל
ה', וסוד הדבר - אני ראשון ואני אחרון
וכו', ולפעמים היא עטרה על ראשו של
האור ו', כמו זה: א, וסוד הדבר - נוטה
שמים פיריעה, וזהו הסוד של הראש של
האור א. ולפעמים יורד תחתיו כמו זה:
א קמ"ץ, כשעולה על הראש נקראת
בה זרק"א. באותו זמן נאמר בה אשת
חיל עטרת בעלה, ונקראת חל"ם,
וכשיורדת תחתיו נקראת חיר"ק,
והיא לח"ם, שכך הוא חל"ם
בהפוף אותיות לח"ם, וזהו לחם
אבירים אכל איש, שנאמר בו
יהו"ה איש מלחמה. מצד של
החכמה נקראת חל"ם, ומצד
העמוד האמצעי נקראת שור"ק,
כמו שנאמר ואנכי נטעתיך שור"ק
פלה זרע אמת, אותו שנאמר בו
תתן אמת ליעקב, מצד שלו
נקראת חר"ק, ובאותיות הפוכות
חק"ר, ובשבילה נאמר החקר
אלוה תמצא, והיא קרח הנורא,
שהוא השם השלישי של תפלה,
שנאמר בו הא"ל הגדול הגבור
והנורא, הנורא הוא העמוד
האמצעי.

ושור"ק הוא טמיר וגנוז, מצד של
צדיק שהוא ברית, אור גנוז,
שהוא ר"ז פחושבן אור, כמו
שבארובהו בעלי המשנה, אור זרוע
לצדיק, וזהו האור הגנוז
לצדיקים, שחמשה אור
שלמעלה ממנו הם פלם
בהתגלות.

זמאי הוא? שלשה אור סגול,
ושנים אור שב"א, כשעולה על
פנפיהם של שתי נקודות שהן
שב"א, נעשית שור"ק, וסוד
הדבר - סמכוני באשישות,

זמאי ניהו, תלת אור סגול, ותרין אור שב"א, פד סלקא על גדפיהו
דתרין נקודין דאינון שב"א, אתעבידת שור"ק, ורזא דמלה (שיר ב

וכשהיא יורדת פחת צר"י,
נעשית סגו"ל, ועליהם נאמר
רפדוני בתפוחים, ומי הן
האשיות הללו? הם שתי
אשות, שהם איש ואשה, אש
לבנה ואש אדמה ששם אב ואם,
שהם י"ה, והם פני הדין ופני
הרחמים.

למה רצתה להסתמך שם? משום
שהם שני גונים של השושנה,
לכן ואדם, רחמים ודין, שהם
חסד וגבורה, ושם ריח השושנה,
וזהו העמוד האמצעי, ומשום
שמריחה בו, אומרת סמכוני
באשיות, ובו נעשית סגו"ל,
כשיורדת - רפדוני בתפוחים,
אלו הם שני עמודי אמת, שהם
לכן ואדם, ומשום שמריחה
באות ו', שהיא בכרית, אומרת
רפדוני בתפוחים.

וכשמתחברת בו נעשית סגו"ל,
מה שהיו צר"י נעשה ציר, וזהו
שכתוב ויצייר יהו"ה אלהים את
האדם עפר מן האדמה וגומר,
ויצמח יהו"ה אלהים מן
האדמה כל עץ נחמד למראה
וגומר. צדיק זה הוא עץ פרי
עושה פרי למינו, ובמקום הזה
הוא האהבה שלה בחבור ויחוד
של בעלה, ומשום זה אומרת פי
חולת אהבה אני.

ובשש"א חוטאים בכרית
מילה, נפסקת גביעת הנקדות מן
האותיות שכלולות בשכינה
המתחוננה, ונשארת יבשה.
באותו זמן מה כתוב בשור"ק
חיר"ק? שרקו ויחרקו שן אמרו
בלענו, קמ"ץ פת"ח, זה סוגר וזה
פותח, שני אלו הם שסוגרים
ופותחים את המצינות של אותן
נקדות אל האותיות, והאות ו',
כשהיא נטויה על ראשי אותיות

סמכוני באשיות, וכד נחתת איהי תחות
צר"י אתעבדת סגו"ל ועליהו אתמר רפדוני
בתפוחים, ומאי ניהו אלין אשיות, אינון
תרי אשות, דאינון איש ואשה, אשא חוורא,
ואשא סומקא, דתמן אב ואם, דאינון י"ה,
ואינון אנפי דינא ואנפוי דרחמי.

אמאי בעאת לאסתמכא תמן, בגין דאינון
תרין גוונין דשושנה, חוור וסומק,
רחמי ודינא, דאינון חסד וגבורה, ותמן ריחא
דשושנה, ודא איהו עמודא דאמצעיתא, ובגין
דארתת ביה, אמרת סמכוני באשיות, וביה
אתעבדת סגו"ל, כד נחתא רפדוני בתפוחים,
אלין אינון תרי סמכי קשוט, דאינון חוור
וסומק, ובגין דארתת באת ו' דאיהי בכרית,
אמרת רפדוני בתפוחים.

וכד אתחברת ביה אתעבדת סגו"ל, מה דהו
צר"י אתעביד ציר, הדא הוא
דכתיב (בראשית ב ז) ויצייר יהו"ה אלהים את
האדם עפר מן האדמה וגומר, ויצמח יהו"ה
אלהים מן האדמה כל עץ נחמד למראה
וגומר, דא צדיק איהו עץ פרי עושה פרי
למינו, ובהאי אתר איהו רחימו דילה בחבורא
ויחודא דבעלה, ובגין דא אמרת (שיר ב ה) כי
חולת אהבה אני.

וכד ישראל חאבין בכרית מילה, אתפסיק
נביעו דנקודין מאתוון, דכלילן
בשכינתא תתאה, ואשתארת יבשה, בההוא
זמנא מה כתיב בשור"ק חיר"ק, שרקו ויחרקו
שן אמרו בלענו (איכה ב טז), קמץ פת"ח דא סגיר
ודא פתח, אלין תרין אינון דסגרין ופתחיין
מבועיין דאינון נקודין, לגבי אתוון, ואת ו'
כד איהו נטוי על רישי אתוון עלאין אתקרי

רפ"ה, וכד איהו במציעו דאתוון אתקרי דג"ש, אתוון אלין אינון חיוון,

דְּאִתְמַר בְּהוּן (יחזקאל א יד) וְהַחֲחִיזוּ רְצוּא וְשׁוּב,
רְצוּא בְּדַגְ"שׁ וְשׁוּב בְּרַפְ"ה.

כְּתַרְיִן דְּאִתְּוּוּן דְּאִינּוּן תְּלִיִין בְּמַחְשָׁבָה,
דְּאִינּוּן פְּגוּוּנָא דְּתַגִּין, נְקוּדִין תְּלִיִין
בְּדַבְּרָא, אִתְּוּוּן תְּלִיִין בְּעוּבְדָא, שְׂבַע זַיִנִין
אִינּוּן פְּגוּוּנָא דָּא הֵהָּ י"ו אִיהוּ ז', לֹא צְרִיכִין
תַּגִּין, דְּאִינּוּן אִתְּוּוּן אִתְּקַרְוּן תַּגִּין פְּגוּוּנָא דָּא
יְהוּ"ה.

תַּגִּין תְּלִיִין בְּמַחְשָׁבָה דְּלִפְּא וּמוּחָא, נְקוּדִין
בְּדַבְּרָא דְּפּוּמָא, אִתְּוּוּן בְּעוּבְדָא
דְּאִבְרִין, וּמֵאֲלִין נְקוּדִין וְטַעְמֵי וְאִתְּוּוּן, עֲבִיד
הֵהוּא סְתִים וְגַנְזוּ פְּרַסְיָא טְמִירָא עַלְאָה,
וְעַלְיָה אִתְּמַר (איכה ה יט) אַתָּה יְהוּ"ה לְעוֹלָם
תִּשָׁב וּכְו', מֵאִי אַתָּה, הֵהוּא דְּאִתְּמַר בִּיה (ישעיהו
כה א) יְהוּ"ה אֱלֹהֵי אַתָּה אֲרוּמְמָךְ, בְּהֵהוּא
דְּאִתְּמַר בִּיה (חבקוק ג ו) רוּם יִדְיֵהוּ נִשְׂא, וּבְגִינְיָה
אִתְּמַר לְמִי נּוֹשְׂאִין פְּפִים לְרוּם הַשְּׁמַיִם, הִדָּא
הוּא דְּכְתִיב רוּם יִדְיֵהוּ נִשְׂא, וּמֵאִי נִיְהוּ יו"ד
ה"א וְא"ו ה"א, דְּאִיְהוּ חֲקֻמָּה כ"ח מ"ה,
וְעַלְיָה אִתְּמַר (דף ע"ב א) (תהלים קיא ו) כ"ח מ"עֲשִׂיו
ה"גִיד לְעַמּוֹ, וְהֵאִי אִיְהוּ כ"ח פְּרָקִין דִּיְדִין
דְּמִלְפָּא עַלְאָה, דְּאִינּוּן כּוּז"ו בְּמוּכְס"ז כּוּז"ו,
פְּנוּיִן דִּיְחַדְּדָא עַלְאָה, דְּאִיְהוּ יְהוּ"ה אֱלֹהֵינּוּ
יְהוּ"ה, וּבְגִין דְּאִסְתַּלַּק הֵאִי חֵילָא מִיִּשְׂרָאֵל,
אִתְּמַר בְּהוּן (איכה א ו) וַיִּלְכּוּ בְּלֹא כֹחַ לְפָנֵי רֹדְף.

י"ד ה"א וְא"ו ה"א, אִינּוּן עֶשֶׂר אֲצַבְעָאן,
דְּאִתְּמַר בְּהוּן (שיר ח יד) יָדֵינוּ גְּלִילֵי זָהָב,
דְּבַהוּן כ"ח פְּרָקִין, דְּאִינּוּן כ"ח אִתְּוּוּן דְּעוּבְדָא
דְּבְרָאשִׁית, וּבְגִין דָּא יְהוּ"ה אֱלֹהֵי אַתָּה, וּמֵאִי
אַתָּה, הֵהוּא דְּאִתְּמַר בִּיה (תהלים צג ב) נִכּוֹן כְּסָאָךְ
מֵאֲז מַעוֹלָם אַתָּה, וּמֵאִי נִכּוֹן, דָּא נֶאֱמַן יוֹשֵׁב
וְנֶאֱמַן עוֹמֵד בְּאַמְצַע, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (ישעיהו
כס סאף מֵאֲז מַעוֹלָם אַתָּה. וּמַה זֶה נִכּוֹן? זֶה נֶאֱמַן יוֹשֵׁב וְנֶאֱמַן עוֹמֵד בְּאַמְצַע. זֶהוּ שְׂכַתְּבִיב כְּתַפְּאֶרֶת

עֲלִיּוֹנוֹת, נִקְרָא רַפְ"ה, וּכְשֵׁהוּא
בְּאַמְצַע הָאוֹתִיּוֹת נִקְרָא דְג"ש,
הָאוֹתִיּוֹת הִלְלוּ הֵן חֲחִיזוּ, שְׁנֶאֱמַר
בְּהֵן וְהַחֲחִיזוּ רְצוּא וְשׁוּב. רְצוּא
בְּדַגְ"שׁ, וְשׁוּב בְּרַפְ"ה.

הַכְּתָרִים שֶׁל הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵן
תְּלִיּוֹת בְּמַחְשָׁבָה, שֶׁהֵן כְּמוֹ
הַתַּגִּים, הַנִּקְרְדוֹת תְּלִיּוֹת בְּדַבְּרָא,
הָאוֹתִיּוֹת תְּלִיּוֹת בְּמַעֲשֵׂה, שְׂבַע
זַיִנִים הֵם כְּמוֹ זֶה: הֵהָּ י"ו, הוּא
ז', לֹא צְרִיכִים תַּגִּים, שְׂאוֹתֵן
אוֹתִיּוֹת נִקְרְאוֹת תַּגִּים, כְּמוֹ זֶה:
יְהוּ"ה.

הַתַּגִּים תְּלִיּים בְּמַחְשָׁבָה שֶׁל
הַלֵּב וְהַמַּח, הַנִּקְרְדוֹת בְּדַבְּרָא הַפִּה,
הָאוֹתִיּוֹת בְּמַעֲשֵׂה הָאֵיבָרִים,
וּמֵאֲלוֹ הַנִּקְרְדוֹת וְטַעְמֵי הָאוֹתִיּוֹת
עוֹשֶׂה אוֹתוֹ סְתוּם וְגַנְזוּ כְּפֹסָא
טְמִיר עֲלִיּוֹן, וְעַלְיוֹ נֶאֱמַר אַתָּה
יְהוּ"ה לְעוֹלָם תִּשָׁב וּכְו'. מַה זֶה
אַתָּה? אוֹתוֹ שְׁנֶאֱמַר בּוֹ יְהוּ"ה
אֱלֹהֵי אַתָּה אֲרוּמְמָךְ, בְּאוֹתוֹ
שְׁנֶאֱמַר בּוֹ רוּם יִדְיֵהוּ נִשְׂא,
וּבְשִׁבִילוֹ נֶאֱמַר לְמִי נּוֹשְׂאִין
פְּפִים? לְרוּם הַשְּׁמַיִם. זֶהוּ שְׂכַתְּבִיב
רוּם יִדְיֵהוּ נִשְׂא. וּמִי הוּא? יו"ד
ה"א וְא"ו ה"א, שֶׁהוּא חֲקֻמָּה,
כ"ח מ"ה, וְעַלְיוֹ נֶאֱמַר כ"ח
מ"עֲשִׂיו ה"גִיד לְעַמּוֹ, וְזֶהוּ כ"ח
הַפְּרָקִים שֶׁל יְדֵי הַמֶּלֶךְ הַעֲלִיּוֹן,
שֶׁהֵן כּוּז"ו בְּמוּכְס"ז כּוּז"ו,
הַפְּנוּיִים שֶׁל הַיַּחֲוֵד הַעֲלִיּוֹן,
שֶׁהוּא יְהוּ"ה אֱלֹהֵינוּ יְהוּ"ה,
וּמִשׁוּם שֶׁהִסְתַּלַּק הַכַּח הַזֶּה
מִיִּשְׂרָאֵל, נֶאֱמַר בְּהֵן וַיִּלְכּוּ בְּלֹא
כֹחַ לְפָנֵי רֹדְף.

י"ד ה"א וְא"ו ה"א, הֵן עֶשֶׂר
אֲצַבְעוֹת, שְׁנֶאֱמַר בְּהֵן יָדֵינוּ גְּלִילֵי
זָהָב, שְׂבָהָם עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה
פְּרָקִים, שֶׁהֵן עֶשְׂרִים וּשְׁמוֹנֶה
אוֹתִיּוֹת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית,
וּמִשׁוּם זֶה יְהוּ"ה אֱלֹהֵי אַתָּה,
וּמַהוּ אַתָּה? אוֹתוֹ שְׁנֶאֱמַר בּוֹ נִכּוֹן
עוֹמֵד בְּאַמְצַע. זֶהוּ שְׂכַתְּבִיב כְּתַפְּאֶרֶת

אָדָם לְשֵׁבֶת בֵּית. וּמֵה זֶה מָאָז?
אֲלֵא אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ אַז תִּקְרָא
וַיְהוּ"ה יַעֲנֵה. וּמֵה זֶה אַז? אֵלוֹ
שְׁמוֹנֵה הַאוֹתִיּוֹת שֶׁל יֵאֱהוּדוֹנָה"
שְׁעוֹלוֹת לַחֲשׁוֹבֹן אָמ"ן.

וְזֵרוּ הַעוֹנָה אָמֵן בְּכָל כַּחוֹ, בְּאוֹתוֹ
כ"ח, וּמִשׁוֹם זֶה פְּרִשׁוּהָ בְּעֵלֵי
הַמִּשְׁנָה, הַעוֹנָה אָמֵן בְּכָל כַּחוֹ
קוֹרְעִין לוֹ גִּזְרֵי דֵינֵנו שֶׁל שְׁבַעִים
שָׁנָה, וּבְגִינֵיהּ נֶאֱמַר נִכּוֹן כְּסֵאֲךָ
מָאָז מַעֲוֹלִם אָתָּה, וּבּוֹ אָתָּה
יְהוּ"ה לְעוֹלָם תִּשָּׁב. אָתָּה, אוֹתוֹ
שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ אֲבִינוּ מְלַכְנוּ אֲבִינוּ
אָתָּה, וּמִי הוּא אֲבִינוּ? אָב
הַרְחֵמֵן.

וְהוּא כּוֹלֵל אֶת כָּל אוֹתִיּוֹת
הַתּוֹרָה, וּמִי הוּא? הַתּוֹרָה
שֶׁבְכֻתָּב, הַעֲמוּד הַאֲמֻצֵּי, וְעֵלְיוֹ
נֶאֱמַר בְּרוּךְ אַתָּה, וּכְשִׁינְיָרָאֵל
עוֹמְדִים בְּעַמּוּדָה שֶׁל תְּפִלָּה, הוּא
יוֹשֵׁב עַל כְּסֵא, וּבְשִׁבְלֵוֹ נֶאֱמַר
בְּאוֹתוֹ זְמַן, אָתָּה יְהוּ"ה לְעוֹלָם
תִּשָּׁב כְּסֵאֲךָ לְדוֹר וָדוֹר. וּמִי הוּא
לְדוֹר וָדוֹר? אֲלֵא אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר
בּוֹ דוֹר הוֹלֵךְ וָדוֹר בָּא וְהֶאֱרִיץ
לְעוֹלָם עַמּוּדָת, וְאֵין דוֹר פְּחוֹת
מִשְׁשִׁים רַבּוּא, וּמִיָּהוּ? מִשֶּׁה
שֶׁשְׁקוּל לְשִׁשִּׁים רַבּוּא מִיִּשְׂרָאֵל,
וְדַרְגָּתוֹ הִיא הַאֲסַפְקֵלְרִיָּה
הַמְּאִירָה.

בְּזוֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ, בֹּא
וַיֵּרָא, אֵין אָדָם מִפִּיק רְצוֹנוֹ
מִיְהוּ"ה אֲלֵא בְּזוֹאת, שְׁעֵלֶיָּה
נֶאֱמַר מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא טוֹב וַיִּפְקֵ
רְצוֹן מִיְהוּ"ה, וְזוֹ הִיא עֵת לְעִשׂוֹת
לִיְהוּ"ה, וְכַמְּה עֲתוֹת יֵשׁ, וְעֵלֶיָּהֶם
נֶאֱמַר וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת, וְשִׁלְמָה
אָמַר עֵת לְשִׁחּוֹק וְכוּ', שְׁהֵן כ"ח
עֵת, וְעַל זֶה הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא
אָמַר וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ,
שֶׁהוּא קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל לִיְהוּ"ה.

מִד' יג) כְּתִפְאָרֶת אָדָם לְשֵׁבֶת בֵּית, וּמֵאֵי מָאָז,
אֲלֵא הֵהוּא דְאֶתְמַר בֵּיה (שם נח ט) אַז תִּקְרָא
וַיְהוּ"ה יַעֲנֵה, וּמֵאֵי א"ז אֵלֵיךְ תִּמְנֵא אֶתְוֹן
דְּאֵינּוֹן יֵאֱהוּדוֹנָה"י דְּסִלְקִין לְחוּשְׁבֵּן אָמ"ן.

וְדֵא אִיהוּ הַעוֹנָה אָמֵן בְּכָל כַּחוֹ, בְּהֵהוּא כ"ח,
וּבְגִיזֵן דָּא אוֹקְמוּהָ מֵאִירֵי מִתְנִיתִין, הַעוֹנָה
אָמֵן בְּכָל כַּחוֹ קוֹרְעִין לוֹ גִּזְרֵי דֵינֵנו שֶׁל שְׁבַעִים
שָׁנָה, וּבְגִינֵיהּ אֶתְמַר (תהלים צב ג) נִכּוֹן כְּסֵאֲךָ מָאָז
מַעֲוֹלִם אָתָּה, וּבִיָּה (איכה ה יט) אָתָּה יְהוּ"ה
לְעוֹלָם תִּשָּׁב, אָתָּה, הֵהוּא דְאֶתְמַר בֵּיה אֲבִינוּ
מְלַכְנוּ אֲבִינוּ אָתָּה, וּמֵאֵי נִיְהוּ אֲבִינוּ אָב
הַרְחֵמֵן.

וַאִיְהוּ כְּלִיל כָּל אֶתְוֹן דְּאוֹרִיָּתָא, וּמֵאֵי נִיְהוּ
אוֹרִיָּתָא דְּבְכֻתָּב עַמּוּדָא דְּאֲמֻצֵּיָּתָא,
וְעֵלֶיָּה אֶתְמַר בְּרוּךְ אַתָּה, וְכַד יִשְׂרָאֵל קִיַּמִּין
בְּעַמּוּדָה דְּעִלוֹתָא, אִיְהוּ יְתִיב עַל כְּרִסְיָא,
וּבְגִינֵיהּ אֶתְמַר בְּהֵהוּא זְמַנָּא אָתָּה יְהוּ"ה
לְעוֹלָם תִּשָּׁב כְּסֵאֲךָ לְדוֹר וָדוֹר, וּמֵאֵי נִיְהוּ
לְדוֹר וָדוֹר, אֲלֵא הֵהוּא דְאֶתְמַר בֵּיה (קהלת א
ד) דוֹר הוֹלֵךְ וָדוֹר בָּא וְהֶאֱרִיץ לְעוֹלָם עַמּוּדָת,
וְלִית דוֹר פְּחוֹת מִשְׁשִׁים רַבּוּא, וּמֵאֵי נִיְהוּ,
מִשֶּׁה דְּשְׁקוּל לְשִׁשִּׁים רַבּוּא מִיִּשְׂרָאֵל, וְדַרְגָּא
דִּילִיָּה אֲסַפְקֵלְרִיָּא דְנִהְרָא.

בְּזוֹאת יָבֵא אֶהְרֵן אֶל הַקֹּדֶשׁ (ויקרא טו ג), תָּא חֲזִי
אֵין אָדָם מִפִּיק רְצוֹנוֹ מִיְהוּ"ה אֲלֵא
בְּזוֹאת, דְּעֵלָּה אֶתְמַר (משלי יח כב) מִצָּא אִשָּׁה מִצָּא
טוֹב וַיִּפְקֵ רְצוֹן מִיְהוּ"ה, וְדֵא הִיא עֵת לְעִשׂוֹת
לִיְהוּ"ה (תהלים קיט קכו), וְכַמְּה עֲתוֹת יֵשׁ, וְעֵלֶיָּהוּ
אֶתְמַר (ויקרא טו ב) וְאֵל יָבֵא בְּכָל עֵת, וְשִׁלְמָה
אָמַר (קהלת ג ד) עֵת לְשִׁחּוֹק וְכוּ', דְּאֵינּוֹן כ"ח
עֵת, וְעַל דָּא קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אָמַר וְאֵל יָבֵא
בְּכָל עֵת אֶל הַקֹּדֶשׁ, דְּאִיְהוּ קֹדֶשׁ יִשְׂרָאֵל
לִיְהוּ"ה.

וְכַר שְׁכִינְתָּא דְאַתְקְרִיאת זֹאת עִם יִשְׂרָאֵל,
 כְּמָה דְאַתְ אָמַר (ויקרא כו מד) וְאַף גַּם זֹאת
 בְּהִיוֹתָם וְכוּ', מֵאִי אֵינּוּן אֲמַרִין לָהּ (שיר 1א) אָנָּה
 הַלֵּךְ דְּוִדָּךְ הִיפָּה בְּנָשִׁים, אָנָּה פְּנָה דְּוִדָּךְ
 וְנִבְקָשְׁנוּ עִמָּךְ, בְּכִמְה תַחְנוּנִים וְצְלוֹתִין,
 בְּצִיצִית וּבַתְּפִלִּין, בְּשִׁבְתוֹת וּבִזְמִין טְבִין,
 דְּעֲלִייהוּ אֲתָמַר (שמות לא יז) בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 אוֹת הוּא לְעוֹלָם, אוֹת בְּרִית מִלָּה, אוֹת דְּשִׁבְתָּ
 וְיִמִּין טְבִין, וְאוֹת דְּתְּפִלִּין.

וּבְשִׁשְׁבִּינָה שְׁנַקְרָא זֹאת עִם
 יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר וְאַף גַּם זֹאת
 בְּהִיוֹתָם וְכוּ', מַה הֵם אוֹמְרִים
 לָהּ? אָנָּה הַלֵּךְ דְּוִדָּךְ הִיפָּה
 בְּנָשִׁים, אָנָּה פְּנָה דְּוִדָּךְ וְנִבְקָשְׁנוּ
 עִמָּךְ, בְּכִמְה תַחְנוּנִים וְתַפְלוֹת,
 בְּצִיצִית וּבַתְּפִלִּין, בְּשִׁבְתוֹת
 וּבְכִמִּים טוֹבִים, שְׁעֲלִיָּהֶם נֵאמַר
 בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הוּא
 לְעֹלָם, אוֹת בְּרִית מִלָּה, אוֹת שֶׁל
 שְׁבַת וְיָמִים טוֹבִים, וְאוֹת שֶׁל
 תְּפִלִּין.

עֲרָה אֲתָמַר (תהלים לב ו) עַל זֹאת יִתְּפַלֵּל כָּל
 חֲסִיד אֱלֹיךָ לְעַת מְצֵא, מְצֵא אִשָּׁה מְצֵא
 טוֹב וְיַפְקֵר רְצוֹן מִיהוּ"ה (משלי יח כב), וְיַעֲקֹב בְּרִיךְ
 לְבָנוּי בְּזֹאת, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (בראשית מט
 כח) וְזֹאת אֲשֶׁר דְּבַר לְהֵם אַבְיָהֶם, וְדוֹד בְּזֹאת
 הַפִּיק רְצוֹנוֹ מִיהוּ"ה כְּשֶׁנִּלְחַם עִם אוֹיְבָיו,
 כְּמָה דְאַתְ אָמַר (תהלים כז ג) אִם תַּחְנֶה עָלַי מַחְנֶה
 וְכוּ', בְּזֹאת אָנִי בּוֹטָח, וְהַנְּבִיא כְּשֶׁרָאָה אֶת
 יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת, לֹא רָאָה לְהֵם מְנוּחָה אֲלֵא
 בְּעַבּוֹר זֹאת, וּפּוֹרְקָנָא דִּישְׂרָאֵל לֹא יִיתִי אֲלֵא
 בְּזֹאת, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (איכה ג כא) זֹאת אֲשִׁיב
 אֶל לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל, וְיִהְיֶה לֹא אֲתַבְּרִיךְ
 אֲלֵא בְּזֹאת, הֲדָא הוּא דְכְּתִיב (דברים לג ו) וְזֹאת
 לִיִּיהְיֶה, וּמֹשֶׁה לֹא בְּרִיךְ יֵת יִשְׂרָאֵל אֲלֵא
 בְּזֹאת (שם א) וְזֹאת הַבְּרָכָה, וּמִי שְׁלֵא שֶׁת לְבוֹ
 גַּם לְזֹאת, עָלֶיהָ כְּתִיב (תהלים צב ז) אִישׁ בְּעַר לֹא
 יִדְעַ וּכְסִיל לֹא יִבִּין אֶת זֹאת.

עֲרִיָּה נֵאמַר עַל זֹאת יִתְּפַלֵּל כָּל
 חֲסִיד אֱלֹיךָ לְעַת מְצֵא, מְצֵא אִשָּׁה
 מְצֵא טוֹב וְיַפְקֵר רְצוֹן מִיהוּ"ה,
 וְיַעֲקֹב בְּרִךְ אֶת בְּנָיו בְּזֹאת, זְהוּ
 שְׁכַתוּב וְזֹאת אֲשֶׁר דְּבַר לְהֵם
 אַבְיָהֶם, וְדוֹד בְּזֹאת הַפִּיק רְצוֹנוֹ
 מִיהוּ"ה כְּשֶׁנִּלְחַם עִם אוֹיְבָיו, כְּמוֹ
 שְׁנֵאמַר אִם תַּחְנֶה עָלַי מַחְנֶה וְכוּ'
 בְּזֹאת אָנִי בּוֹטָח, וְהַנְּבִיא,
 כְּשֶׁרָאָה אֶת יִשְׂרָאֵל בְּגָלוֹת, לֹא
 רָאָה לְהֵם מְנוּחָה אֲלֵא בְּעַבּוֹר
 זֹאת, וּגְאֻלַּת יִשְׂרָאֵל לֹא תְּבֵא אֲלֵא
 בְּזֹאת, זְהוּ שְׁכַתוּב זֹאת אֲשִׁיב אֶל
 לְבִי עַל כֵּן אוֹחִיל, וְיִהְיֶה לֹא
 הַתְּבַרְךְ אֲלֵא בְּזֹאת, זְהוּ שְׁכַתוּב
 וְזֹאת לִיִּיהְיֶה, וּמֹשֶׁה לֹא בְּרִךְ אֶת
 יִשְׂרָאֵל אֲלֵא בְּזֹאת, וְזֹאת הַבְּרָכָה,
 וּמִי שְׁלֵא שֶׁת לְבוֹ גַּם לְזֹאת, עָלֶיו
 כְּתוּב אִישׁ בְּעַר לֹא יִדְעַ וּכְסִיל
 לֹא יִבִּין אֶת זֹאת.

וְכִיּוֹן שְׁהָאֲדָם בְּהַ יַפִּיק רְצוֹנוֹ וּבְהַ
 מְשִׁיג הַשָּׁם, שְׁזַהוּ סוּד עַל זֹאת
 יִתְּפַלֵּל כָּל חֲסִיד, עַל זֹאת וְדֵאִי,
 לְשֵׁם יְהוּ"ה שְׁהוּא עַל זֹאת, לְמָה
 תַּקְנוּ בְּשַׁחֲרִית לְמַדָּה יְדוּעָה, וְכֵן
 בְּמִנְחָה לְמַדָּה יְדוּעָה, וְכֵן
 בְּעֶרְבִית לְמַדָּה יְדוּעָה, וְכֵן בְּשִׁבְתָּ
 לְמַדָּה יְדוּעָה, וְכֵן בְּיוֹם טוֹב
 לְמַדָּה יְדוּעָה, וְכֵן בְּעֶשְׂרֵת יְמֵי
 תְּשׁוּבָה לְמַדָּה יְדוּעָה? אֲלֵא מַה

וְכִיּוֹן שְׁהָאֲדָם בְּהַ יַפִּיק רְצוֹנוֹ, וּבְהַ מְשִׁיג
 הַשָּׁם, שְׁזַהוּ סוּד עַל זֹאת יִתְּפַלֵּל כָּל
 חֲסִיד, עַל זֹאת וְדֵאִי, לְשֵׁם יְהוּ"ה שְׁהוּא עַל
 זֹאת, לְמָה תַּקְנוּ בְּשַׁחֲרִית לְמַדָּה יְדוּעָה, וְכֵן
 בְּמִנְחָה לְמַדָּה יְדוּעָה, וְכֵן בְּעֶרְבִית לְמַדָּה
 יְדוּעָה, וְכֵן בְּשִׁבְתָּ לְמַדָּה יְדוּעָה, וְכֵן בְּיוֹם טוֹב
 לְמַדָּה יְדוּעָה, וְכֵן בְּעֶשְׂרֵת יְמֵי תְּשׁוּבָה לְמַדָּה יְדוּעָה, אֲלֵא מַה שְׁאָמַר עַל

זאת, הוא מורה שהו"ה היא על כל ספירה (דף מ ע"ב) וספירה, כמו שאמר דוד (ר"ה א כט יא) לך יהו"ה הגדולה והגבורה וגומר, ואין לך פעולה בתחתונים אלא על ידי מלכות, שנאמר ביה (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה, אבל בזמן שצריך קודשא בריך הוא להצדיק לצדיק, ולעשות עמו צדקה שהיא מלכות, עם התחתונים, נכללים בו כל הספירות, ונקראין צדיקים על שמו, יהו"ה נקרא על שמו צדיק, שנאמר (תהלים קמה יז) צדיק יהו"ה בכל דרכיו, ומרחם על בריותיו בצדקה, אין צדקה אלא תפלה, צ' אמנים, ד' קדושות, ק' ברכות, ה' חמשה תרומם גוי (משלי יד לה), ועליו נאמר לאברהם (בראשית טו ו) ויחשבה לו צדקה, וכשהוא רוצה בה נאמר ביה (ישעיה נט יז) וילבש צדקה פשרין. מצד ה היא צדקה, ומצד י היא פובע על ראש צדיק אות ברית, עטרה בראש כל צדיק, ומצד ו נאמר ביה ארפה מארץ מדה, מצד ה' העליונה, ורחבה מני ים. וכשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה, כל הספירות פלולים בהם, ונקראים נביאים, ומלכות היא דמיון פלם, שנאמר (דושע יב יא) וביד הנביאים אדמה, כמו שאמר הנביא (שם) ודברתי על הנביאים וגומר, שהיא כמו האספקלריאה שכל הפנים נראין בה, כן כל הספירות מראין בה פתחם ודמיונם וצורתם, לכל נביא כפי השגתו למעלה, וכמו כן למטה היא מתלבשת בפסא הכבוד, ובכל הרקיעים, והאופנים וחיות הקדש, ובכל התלוים מהם, שיש מלאכים גבוהים עליהם, שנאמר (קהלת ז ז) כי גבוה מעל גבוה שומר

שאמר על זאת, הוא מורה שהו"ה היא על כל ספירה וספירה, כמו שאמר דוד לך יהו"ה הגדולה והגבורה וגומר, ואין לך פעולה בתחתונים אלא על ידי מלכות, שנאמר ביה ומלכותו בכל משלה, אבל בזמן שצריך הקדוש ברוך הוא להצדיק לצדיק ולעשות עמו צדקה, שהיא מלכות, עם התחתונים, נכללים בו כל הספירות, ונקראים צדיקים על שמו. יהו"ה נקרא על שמו צדיק, שנאמר צדיק יהו"ה בכל דרכיו, ומרחם על בריותיו בצדקה, אין צדקה אלא תפלה, צ' אמנים, ד' קדושות, ק' ברכות, ה' חמשה תרומם גוי, ועליו נאמר לאברהם ויחשבה לו צדקה, וכשהוא רוצה בה, נאמר ביה וילבש צדקה פשרין.

מצד ה היא צדקה, ומצד י היא כובע על ראש צדיק אות ברית, עטרה בראש כל צדיק, ומצד ו נאמר ביה ארפה מארץ מדה, מצד ה' העליונה, ורחבה מני ים. וכשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה, כל הספירות פלולים בהם, ונקראים נביאים, ומלכות היא דמיון פלם, שנאמר (דושע יב יא) וביד הנביאים אדמה, כמו שאמר הנביא (שם) ודברתי על הנביאים וגומר, שהיא כמו האספקלריאה שכל הפנים נראין בה, כן כל הספירות מראין בה פתחם ודמיונם וצורתם, לכל נביא כפי השגתו למעלה, וכמו כן למטה היא מתלבשת בפסא הכבוד, ובכל הרקיעים, והאופנים וחיות הקדש, ובכל התלוים מהם, שיש מלאכים גבוהים עליהם, שנאמר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (ספח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיון פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֵלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֵגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֵלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵהוּן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוּן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוּן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיְשׁוּעָה וְנַחְמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאְלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוּי וּבְסִתְרָא אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיְלֻוּהוּ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֵיהָ. וַיְלֻוּהָ אֱלֹוֵי
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹהָ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בני ישראל תשכח מפי זרעו

לא לשיכח ולהפיץ להרבות תורה ויראת שמים בגולה

תקליטור אוצרות הזוהר וכו' **12.000**
ספרים, דרשות לשמיעה,
קבצים ותמונות ועוד...

בזכות החבור שלך,
ספר הזוהר הקדוש,
יצאו בני ישראל
מן הגלות
ברחמים

"בהאי חבורא דילך
דאיהו ספר הזוהר
יפקון ביה מן גלותא
ברחמי"

ספר הזוהר הקדוש
בשבעה כרכים

מפעל העולמי
נחל לכיש 24/8
בית שמש
054-843-6784

"קול הזוהר"
שיעורים
בזוהר היומי
בטלפון
0722-990044

בני ישראל תשכח מפי זרעו

קול הרשב"י

שיעור בזוהר היומי

0722-990055

קול הרשב"י

0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש
בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.